

kleine glazen kamer". Wanneer hij in den laten middag van een zomerdag werd opengezet, was het van binnen „broeiend warm en er hing een vreemde reuk, aan zonbeschenen koepels allerwege eigen. Maar des avonds was het er frisch en heerlijk: over 't weiland kwam koelte aan en als 't donker werd behoefde men niet naar huis; men kon blijven, zoo laat men wilde en de lamp opsteken. Als dan de hor maar in de deur gezet werd, voor de nachtvlinders.

Dat theedrinken in den koepel was als een stemmig klein avondfeest, iederen dag weer met zorg voorbereid. Er kwam een vaas met versche rozen op de tafel. De koopman verlangde heel den warmen, langen dag op zijn kantoor naar dien koelen avond".¹⁾

Isaac Pierre Brodier heeft slechts één zomer die heerlijkheid mogen genieten en deze is hem nog geducht vergald, doordat de ongunst der tijden zich eindelijk voor de nouveau riche deed gevoelen. Gedurende die maanden dreigde immers voortdurend de geallieerde landing, welke einde augustus 1799 werkelijkheid werd. Of het daardoor kwam weet ik niet, doch het is een feit, dat toen Brodier op 26 november, kort na de wapenstilstand van Alkmaar, op 39-jarige leeftijd was overleden en op 30 november als enige van zijn geslacht in een grafkelder van de Waalse Kerk was begraven, bleek, dat de zaken der negotie zulke enorme verliezen en schaden hadden ondergaan en geleden, dat het aandeel van Brodier in de vennootschap, hetwelk hij vermoedelijk in de eerste jaren uit de winsten had verworven, op verre na niet toereikend was om zijn helft daarin te voldoen. Adriaan van Swieten en de weduwe Brodier hadden evenwel de moed nog niet verloren. Nadat de weduwe nog na de dood van Isaac Pierre een kind ter wereld had gebracht, werd terstond de hand aan de ploeg geslagen, teneinde te trachten de geleden schade in te halen. Van Swieten en Bartha Brodier-Kraey gingen daartoe voor drie jaren een nieuwe overeenkomst aan.²⁾ Ten einde het gat zoveel mogelijk te dempen deed Bartha Kraey op 7 februari 1800 het huis aan de

1) Er is natuurlijk wel iets aan huis en tuin veranderd tusschen 1800 en 1880. Doch de beschrijving in de oude acten van overdracht en in de boeken van mevrouw Kuyper doen evenals beschouwing van de afbeelding in het Rotterdamsch Jaarboekje van 1936, vermoeden, dat de hoofdzaak onveranderd is gebleven.

2) Protocol van de notaris J. P. Beijerman, 3557/624.